

AFGELUISTERD GESPREK

door NANNIE VAN WEHL.

Op het breede trottoir, onder de knoppende boomen, in den lente-zonneschijn rijden naast elkaar twee keurige, witte kinderwagens. In elk zit een lekkere, blozende baby van tegen het jaar.

Eén kinderwagen wordt geduwd door het jonge moedertje zelf — klein, tener mevrouwetje. Achter de andere loopt de Grootmoeder. Dát kind is van een andere dochter — ik weet het: van een ongehuwde dochter.

De beide vrouwen zijn vroolijk in de morgenzon. Praten vroolijk tegen de blozende babies. Vooral Grootmoeders gezicht — ze is nog jong voor een Grootmoeder — is een en al straling.

Twee vrouwen passeeren de beide wagens met hun bestuursters. Ze blijven staan om de wandelenden na te staren. Daar zegt een van haar, sterk misprijzend:

„Kijk Oma geuren met haar kleinkind! Jonge jonge, wat een wagen, en wat een mooie kleertjes en wat heeft Oma een schik! *Als 't nou nog een net kind was.*”

Het kind lachte en kraaide tegen Oma. Het was even lief, even vroolijk, even gezond als het andere kind.

Maar ziet ge — het was geen *net kind*.
